

TRIBUNA

SENSE MIRACLE O AMB MIRACLE

Alfred Badia (Barcelona)

Apagada la foguerada dels Jocs Olímpics i Paralímpics, s'ha aixecat en els mitjans de comunicació un debat sobre la influència que han exercit en el sentit d'accentuar l'espanyolització o la catalanització de la gent. Els qui creuen que la gran parafernàlia de la inauguració, les competicions esportives i la cloenda han servit per a reblar la dependència en què Barcelona i per extensió Catalunya es troben fàcticament respecte a l'espanyolització progressiva, posen com a exemple cabdal el partit de futbol entre l'equip d'Espanya i el de Polònia al Camp Nou, en què els crits d'*Espanya, Espanya* es repetien mentre onejaven centenars de banderetes espanyoles en mans del nombrós públic enfervorit. Els qui pensen que ha predominat un esclat d'entusiasme catalanista, esmenten sobretot la marató, durant la qual i en tot el recorregut des de Mataró fins a Barcelona, només es veien onejar banderes catalanes. De fet, però, si hem d'ésser fidels a la realitat vista sense apriorismes, la conclusió que hem de treure d'aquests aspectes aparentment contradictoris, és perfectament ambigua. La gent que cridava *Espanya, Espanya* al Camp Nou se sentia més a la vora de l'equip vermell, on jugaven dos jugadors catalans, que no pas de l'altre, que apareixia com a perfectament estranger. Les banderetes havien estat regalades a l'entrada, i sense una consciència catalanista militant era molt fàcil i còmode d'agitar-les. La fascinació del futbol competitiu impel·lia a animar l'equip més pròxim al sentiment de la gent, sense que aquest engrescament, però, impliqui cap fervor espanyolista definit. I pel que fa a la cursa maratoniana, el ressort que mogué a exhibir exclusivament banderes catalanes radica en l'espontaneïtat dels catalans, que enarborem la nostra bandera amb una naturalitat gairebé rutinària (com enarborem banderes blaugrana quan el Barça guanya un campionat), sense que aquesta exhibició signifiqui, de

fet, cap manifestació nacionalment catalanista. La gent actua moguda per impulsos elementals, i la nostra, com digué l'Unamuno, és tocada per l'estètica, és a dir, per l'amor a la massiva exhibició colorística de les ensenyes, el contagi extern i parençós de l'entusiasme, tot el que sigui flameig de signes sensibles, a mans de multituds engrescades.

No pensem doncs, que els Jocs Olímpics i Paralímpics, amb les "concessions" oficials destinades a accontentar tothom, modifiquin gran cosa la situació de la catalanitat real, ambigua en les masses, activa només en les minories. La cosa és especialment manifesta pel que fa a l'ús de la llengua. Vam tenir un canal 33 que informava en català, però no costava gens agafar TV2, on les mateixes escenes eren comentades en castellà. A l'interior de l'estadi i dels diversos espais de competició, el català i el castellà es barrejaven ben naturalment, tal com passa en l'ús públic d'aquestes llengües en tota altra situació. Una mobilització dels catalans d'origen en el sentit de no abandonar mai l'ús de la llengua pròpia, ni abans dels Jocs, ni en el transcurs d'aquests, ni després de la cloenda, continua sense produir-se. Potser la massa de castellanoparlants residents a Catalunya sembla que s'inclina una mica més a acceptar el català dels qui el parlen, l'escriuen i el retolen, però no es veu que aquesta bona passivitat vagi esdevenint cap impuls a usar, ells, la llengua catalana. La pressió de la majoria dels mitjans de comunicació, l'exemple de poder que representa l'ús del castellà en tots els òrgans de l'Estat imperants a Catalunya, la política del govern central, oposada a tot el que signifiqui recuperació autèntica del català, els magres resultats de les mesures normalitzadores empreses per la Direcció General de Política Lingüística, el manteniment del dèficit de l'ensenyament del català a les escoles, tot plegat no permet altra cosa. Lluitem a la baixa, tot i els esforços de les minories militants, i no disposem d'una acció del Govern Català prou combativa per a frenar la tendència.

En aquesta situació: què li escau de fer al moviment *Llengua Nacional*? No pas junyir-se a la tendència concessiva dels qui, com els "light", entenen que la llengua catalana no té més remei que anar-se castellanitzant progresivament, sinó mantenir-se en la defensa de la seva genuïnitat (acceptant, això sí, les poc nombroses modificacions que els quaranta anys de franquisme imposen i sempre, *només* segons el criteri dels entesos —llegiu l'Institut d'Estudis Catalans obrant íntegrament—). Amb la genuïnitat mantinguda, els catalans d'origen no conscienciats descobririen —ja van descobrint ara— les adulteracions de la llengua del carrer i dels "light". I pel que fa als castellanoparlants, si els fan saber que aquesta és la llengua veritable i no la que la subjecció al franquisme anà imposant a Catalunya, qualsevol pas que facin cap a l'ús actiu de la nostra llengua, ja no serà la contribució a la deturpació del

català que preconitzen els "light". Som al bo de la lluita i *LLENGUA NACIONAL* il.lumina els desesperançats, consciencia els tebis o els abandonistes, va desvetllant allò que sembla adormit, l'amor a una llengua mil.lenària, rica, expressiva, musical i de mil matisos, una llengua que sense miracle o amb miracle no deixarem morir.